

VIII CERTAMEN LITERARI - 2021 -

Institut Escola
de Castellterçol

ÍNDEX

5	sumari		
9	Un salmó màgic	1er primària	1er premi
10	La nena i el gos	1er primària	2on premi
11	El mag que no podia fer màgia	2on A primària	1er premi
12	La bruixa malícia	2on A primària	2on premi
13	Els germans	3er A primària	1er premi
14	El nen que li feien bulling	3er A primària	2on premi
15	Guanyem al covid-19	3er B primària	1er premi
16	La rosa i la tulipa	3er B primària	2on premi
17	Marta et trobo a faltar	4rt A primària	1er premi
19	El tresor de l'illa de Hawai	4rt A primària	2on premi
22	Injustícia	4rt B primària	1er premi
24	L'aventura de la Sara	4rt B primària	2on premi
25	Lladres amb amor	5è A primària	1er premi
27	Carcassona i el temps passat	5è A primària	2on premi
31	La guerra	5è B primària	1er premi
32	La cova	5è B primària	2on premi
34	La cadena	6è A primària	1er premi
35	Un gran somriure	6è A primària	2on premi
36	Estas cosas solo me pasan a mi	6è B primària	1er premi
40	Història o poema	6è B primària	2on premi
43	Mirades de llibertat	1er A ESO	1er premi
45	Portals	1er B ESO	1er premi
48	Un Sant Jordi estrany	2on A ESO	1er premi
49	La teva mirada	2on B ESO	1er premi poesia
50	El meu diari	2on B ESO	1er premi prosa
52	Te quiero	3er A ESO	1er premi poesia
53	Natalia Melman	3er A ESO	1er premi prosa
54	Silenci amagat	3er B ESO	1er premi poesia
55	Joan i Carla	3er B ESO	1er premi prosa
58	Aventura desafinada	4rt ESO	1er premi poesia
59	La millor sorpresa	4rt ESO	1er premi prosa

Sumari

La tarda del 22 d'abril va tenir lloc l'entrega de premis del VIII certamen literari de Sant Jordi, convocat per l'AFA de l'Institut Escola de Castellterçol.

Per primera vegada en la seva història l'acte va ser transmès per videoconferència i va tenir un gran èxit de participació

Aquest acte pretén estimular la creació literària i fomentar la participació en les activitats escolars. Les obres han estat de gran qualitat i el jurat ho ha tingut difícil a l'hora d'escollir els guanyadors.

Donem les gràcies als presentadors de l'acte: l'Anna Brugarolas, la Teresa Arrufat i l'Antonio Bermejo que van conduir l'activitat i el van fer molt amè i àgil tot llegint alguns fragments de les obres guanyadores.

PRIMĂRIA

1er primària
1er PREMI: Jana Puig

LA NARRACIÓ

CERTAMEN LITERARI

UN SALMÓ MÀGIC
 HI HAVIA UNA VEGADA UN
 SALMÓ PER UN RIU QUE ESTAVA
 BUSCANT UN LLOC PER TENIR
 FILLS. ANAVA NEDANT I VA
 TROBAR UN LLOC ON VA POSAR
 ELS OUS. DESPRÉS ES VA TROBAR
 MOLT MILLOR.
 D'AQUESTS OUS VAN SORTIR
 ELS FILLS I AL CAP D'UNS
 DIES ES VAN FER GRANS I
 VAN ANAR A FER UNA AVENTURA
 PEL MAR. VAN VEURE PEIXOS
 MÀGICS I ES VAN FER AMICS
 AMB ELS ALTRES PEIXOS. EL SALMÓ
 ES VA TROBAR UNA PEDRA
 BRILLANT, LA VA TOCAR I VA
 TENIR PODERS COM ELS ALTRES
 PEIXOS. EL SALMÓ ES VA POSAR
 MOLT CONTENT I CONTE CONTAT
 AQUEST CONTE S'HA ACABAT.

1er primària
2on PREMI: Esmeralda Pinto

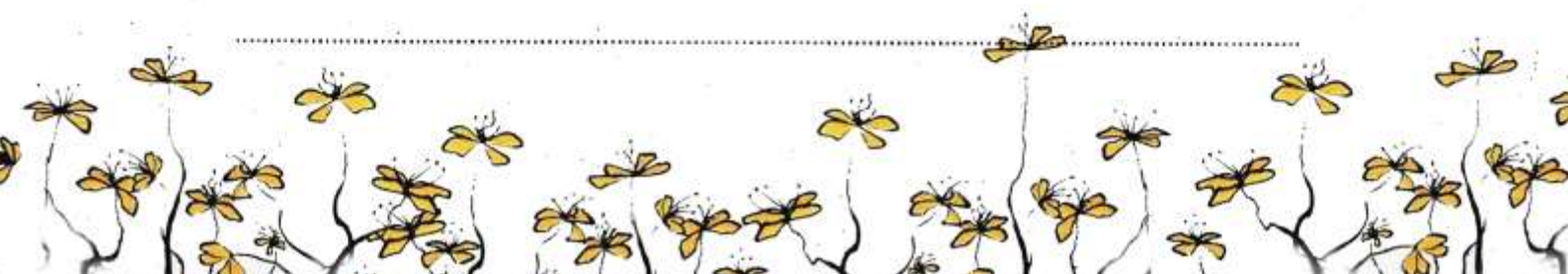

LA NARRACIÓ

CERTAMEN LITERARI

LA NENA I EL GOS

HI HAVIA UNA VEGADA
 UNA NENA QUE PASSEJAV A
 UN GOS PEL CARRER I ES VA
 TROBAR UN GAT ABANDONAT.
 VAN PASSAR MOLTES AVENTURES
 I S'HO PASSAV EN MOLT BÉ.
 UN DIA VAN ANAR AL BOSC
 I VAN HAVER DE
 TORNAR CORRENT PERQUE PLOVIA
 MOLT PERÒ ES VAN PERDRE
 PERQUE ERA UN BOSC ENCANTAT.
 ES VAN AMAGAR A UNA CASA.
 I L' ENDEMA QUAN VA
 SORTIR EL GOS VA
 RECORDAR EL CAMÍ I VAN
 PODER TORNAR. FI DEL CONTE.

2on primària
1er PREMI: Clàudia Mercadé

LA NARRACIÓ

CERTAMEN LITERARI

EL MAG QUE NO PODIA FER MAGIA

Mi havia una vegada un mag molt simpàtic que vivia a una biblioteca. La biblioteca era plena de llibres antics, i el mag volia fer magia però començava a sortir flors. Un dia, entrava per la biblioteca buscant una solució, i va trobar un llibre d'encanteris. Aquest llibre el va trobar a dalt d'una prestatgeria. El llibre era molt antic i les lletres eren brillants i alguns paràgrafs eren de plata. Quan va obrir el llibre es va trobar les pàgines en blanc. Li va semblar molt estrany, i va engegar la llum i es començava a veure les lletres al paper i es va enrecordar que l'altre dia va llegir un llibre que deia: - si no es veuen les lletres, és que estan escrites amb limona. Llavors va buscar l'encanteri i junt amb la llum ho va poder llegir. Va preparar i buscar els ingredients necessaris. Però com era una mica despietat al fer l'encanteri va veure que no era el que ell volia. Aquesta vegada les flors eren cada vegada MÉS GRANS!! Finalment, va llegir l'encanteri correcte i es va posar molt content. El que no ho volgué creure que ho vaig a veure.

2on primària
2on PREMI: Jana Mercadé

LA NARRACIÓ

CERTAMEN LITERARI

LA BRUIXA MALÍCIA

Vet aquí una vegada una bruixa desendrecada es va comprar un castell, també desendrecat. El castell estava al mig del bosc. També estava molt amagat. La bruixa es deia Malícia. Una nit la bruixa Malícia va descobrir el seu problema. Vivia en un castell on la llum del dia li luminava on vivia. Però a la Malícia no li agradava la llum del dia. Finalment la bruixa Malícia va descobrir (per internet) que existien les cortines. Així va poder fer la seva casa més fosca. I tot això és tan veritat que pot ser mai ha passat.

3er A primària
1er PREMI: Èlia Morell

ELS GERMANS

Hi havia una vegada tres germans que els hi encantaven les aventures. La germana gran es deia Marina, el mitjà es deia Martí i el petit es deia Marc. La Marina els va trucar perquè els volia demanar si volien anar d'excursió i de seguida van dir que sí.

L'endemà es van despertar i van decidir que anirien al Prat del Pou. Quan van arribar van veure una cova, van entrar i van veure un portal i s'hi van ficar a dins. Resulta que estaven viatjant amb el temps, i van anar a parar al temps dels dinosaures. Van veure dinosaures d'aire, de terra i d'aigua i van anar a parar a un llac on s'hi van banyar.

De sobte, un cocodril enorme va començar a perseguir al Marc, i la Marina com que nedava molt ràpid el va rescatar i després amb pals i dues pedres van construir una espasa per si s'havien de protegiar i van anar a la casa de pedra i van fer una foguera per poder descansar.

L'endemà el terra va començar a tremolar i un volcà que estava allà mateix va començar a treure lava. Van córrer molt ràpid cap al portal i amb el Martí li van caure les ulleres, però els germans van deixar-les enrere i van saltar per tornar a entrar al portal i poder tornar a travessar el temps.

Quan van arribar a casa per les notícies sortien que s'havien trobat unes ulleres enterrades de feia molt temps i els tres germans es van posar a riure. Els pares els van preguntar perquè reien tant i els nens van contestar que no ho entendrien.

3er A primària
2on PREMI: Xavi Martínez

EL NEN QUE LI FEIEN BULLING

Hi havia una vegada un nen que es deia Jan i era molt feliç. **De sobte uns nens que es deien Miguel i Danin el molestaven i l'insultaven. En Jan els hi va dir que parlaria amb la seva mestra que es deia Glòria. En Jan li va explicar tot a la mestra, que el criticaven, l'insultave i li feien passar males estones. La mestra li va dir que ho parlarien i en Jan li va semblar bé. El dia següent ho van parlar i després de parlar-ho el Miguel li va dir en el Jan perquè li deia mentides a la mestra i en Jan se'n va anar plorant a casa. Li ho va explicar tot a la seva mare i la mare va dir que ho parlaria amb el director. El dia següent la mestra va parlar amb el Miguel i el Dani, després de que la mestra parlés amb ells dos, la mestra li va dir amb en Jan que en Miguel i en Dani li tenien de dir una cosa, i li van demanar perdó. En Jan ho va acceptar. I ja no li van fer bulling a ningú mai més, i tots van viure i ser molt feliços.**

3er B primària
1er PREMI: Pau Rodríguez

GUANYEM AL COVID-19

Hi havia una vegada un nen que vivia a un planeta que es deia Món. Vivia al poble de Castellterçol, al carrer Granera 48, es deia Pau i els seus pares eren astronautes.

Però a finals de febrer de l'any 2020 va arribar la COVID-19 i els pares d'en Pau van decidir anar a l'espai per trobar una vacuna contra la COVID-19. Per entrar a la NASA s'ha d'aprendre una mica de química i com els pares d'en Pau eren els que sabien més de química, els van escollir per anar a l'espai.

Van passar dos mesos i no van poder descobrir la vacuna de la COVID-19 i **van decidir tornar. Un dia mentre el gat d'en Pau estava jugant, de cop va saltar i va tirar molts productes químics i en Pau ho va agafar i ho va provar i sense voler-ho va descobrir la vacuna contra la Covid i tot el món es va curar. Conte contat conte acabat.**

3er B primària
2on PREMI: Aleix Madrazo

LA ROSA I LA TULIPA

Hi havia una vegada una pradera amb moltes roses i tulipes, però un dia va aparèixer un drac que va cremar tot menys una rosa i una tulipa, aquell dia la rosa es va enamorar de la tulipa.

Van passar moltes aventures juntes com escalar muntanyes i viure moltes coses més, però es sentien una mica soles i passejant es van trobar una margarida i li van dir: -Vols ser la nostre amiga? -Sí! va respondre la margarida.

Un dia va tornar a aparèixer el drac. I la rosa, la tulipa i la margarida, es van enfrontar al drac. La rosa, la margarida i la tulipa van guanyar al drac i passats uns minuts la rosa li va demanar matrimoni a la tulipa, la margarida va dir: - Que bé, que bé! I després de la boda van demanar un desig, que cada **23 d'abril la pradera torni a la normalitat i així es va fer..**

Conte contat, conte acabat.

4rt A primària
1er PREMI: Iona Roger

MARTA ET TROBO A FALTAR

Hola em dic Diana, tinc 11 anys, fa poc ens vam canviar de casa i ara visc a Seva, cosa que a mi no m'agrada gaire la ceba, però vaja, què hi farem. El que més m'agrada fer és escriure i dibuixar. Estic a punt per escriure un llibre !!

A la nit abans que comencés el cole no podia dormir, estava molt nerviosa! Quan vaig anar al cole tothom estava esverat. Vaig veure una noia que vaig suposar que era nova com jo. Vaig anar a preguntar com es deia. Ella em va dir que es deia Marta, també em va explicar que a l'altra escola no és que la tractessin molt bé, jo li vaig oferir si volia ser la meva companya i a ella li va agradar la idea.

Cada dia ens vèiem després del cole, anàvem pel bosc a construir la cabanya que estàvem fent. Un dia, quan anàvem a construir la cabanya, la Marta va voler saltar un riu. Va ser tan valenta que el volia travessar amb un gronxador que estava penjat dalt d'un arbre vell des de feia dècades. Quan ja estava a punt d'arribar a l'altre cantó del riu, el gronxador es va trencar. L'aigua del riu anava amb molta potència i des d'aquell dia, no vaig veure més la Marta. Els seus pares la van intentar trobar, però no ho van aconseguir. Des d'aquell dia, em vaig dedicar a llegir durant tot el meu temps lliure, fins que un dia ja no em van quedar més llibres per llegir. Els pares de la Marta em van regalar el llibre preferit de la Marta, es deia **EXISTEIXEN CRIATURES EXTRAORDINÀRIES?** Tractava d'una nena que es deia Lia i que pensava que existien criatures extraordinàries. Els seus companys i companyes de la classe creien que estava boja.

Jo creia que la Lia tenia tota la raó, i segur que la Marta pensaria el mateix, per això li agradava tant aquest llibre. Al final del llibre, la Lia i els seus companys i companyes van viure una aventura i tothom va acabar creient a la Lia.

La veritat, aquell llibre em va encantar!

El tercer dia que vaig anar el cole, tothom estava trist, jo els hi vaig preguntar què els hi passava i ells em van dir que estaven tristos perquè la Marta estava morta. Es veia que la Marta va fer molts amics i amigues a aquella escola. Jo ja em vaig imaginar que estaven tristos per la Marta. La Marta era molt bona persona i trobava estrany que no tingués gaires amics **i amigues i també veia que era impossible que a l'altra escola no tingués amiga** i amigues, perquè la Marta és una nena perfecta. Quan la vaig veure per primera vegada jo ja sabia que tenia algo especial que la feia ser única i perfecta. No estic dient que vosaltres no sigueu especials i perfectes, només estic dient que era molt bona noia, com molts de vosaltres. Una cosa molt important que em **va dir la Sílvia, la meva antiga mestra de l'altra escola, és que has de ser molt** bona persona perquè et tractin bé i si tu tractes bé als companys, companyes, pares, amics., a tu et tractaran bé.

Espero que tots sigueu bona gent. Fins aviat.

Nosaltres teníem sort de no portar mascareta, perquè no existia el covid19, UUUUFFF, QUINA SORT.

4rt A primària
2on PREMI: Gerard Mercadé

EL TRESOR DE L'ILLA DE HAWAI

Un dia el Joan, la Marta, Oriol, Ivet i el Galdric que vivien a Hawaii, es van trobar un tros de mapa que conduïa a un tresor amagat.

Però, al mapa hi havia calaveres per tot el camí. Els era igual que hi haguessin calaveres. El volien anar a buscar igualment! I hi van anar. Van agafar una motxilla amb provisions (una mica de fruita per berenar, un entrepà per dinar i un per sopar) i se'n van anar. Els esperava un llarg camí, però ells no ho sabien. Van començar el camí i van seguir caminant, seguir caminant... fins que van arribar a una de les calaveres. Es van preguntar què feia una calavera allà.

Van caminar una mica més i es van trobar una cova. La cova era just on era la calavera del mapa i es van preguntar què hi hauria allà dins, i hi van entrar.

La cova era molt fosca i van trobar un altre tros de mapa i se'n van adonar que era la continuació del primer mapa que havien trobat. No sabien com agafar-lo, era a la mà d'un esquelet! El Galdric es va atrevir a agafar el mapa, però seguia tenint por. El Joan i la Marta van tirar un pal a l'esquelet i no es van adonar que tenia una corda lligada a la mà i no se sap com, però van caure unes roques molt grans a l'entrada, i es va despertar l'esquelet. Tots tenien molta por! Però en van tenir més quan es van adonar que l'Ivet no hi era! Uns minuts més tard, va venir l'Ivet amb una mena de llança que va llençar a l'esquelet i el va destruir. Tots van dir: -Visca!

Més tard, quan van vèncer l'esquelet, van trobar una sortida per un túnel i van sortir. **Es van mirar l'altre tros de mapa i encaixava amb el que ja tenien i el van enganxar.**

Van veure que hi havien dos calaveres més i que encara els hi faltava un altre tall de mapa. **Van caminar una mica més i va arribar l'hora de dinar. Van dinar. Van seguir caminant, caminant, caminant...**

Van arribar a la segona calavera del 1r mapa. Van veure un pont que estava **gairebé destruït pero era l'única manera de seguir el camí. L'Oriol va provar de** posar el primer peu sobre el pont i el pont va caure en un instant. Es van veure obligats a travessar escalant la muntanya i ho van provar. Tenien tanta por que van dir que passés primer el Galdric. Ell ho va provar. De moment anava tot bé fins que va caure. Sort que hi havia una pedra que el va aguantar. Després els altres també hi van passar, però ells no van caure i un cop tots van travessar, van seguir. Van acabar per fi el primer mapa i el Galdric va dir: - visca, visca, visca!

I l'Ivet també va dir: - Visca ja l'hem acabat!

I tots contents d'acabar el primer mapa, van seguir. Mitja hora més tard, van arribar a la segona calavera del segon mapa. L'Ivet va saltar dient: - Però si aquí només hi ha un bosc! Van avançar una mica més i van veure un ós negre i es van amagar darrere un arbust, però per mala sort el Joan va **esternudar i l'ós negre es va acostar. Els va veure, i com que estaven al seu** territori, els va perseguir. Van marxar morts de por.

Quan ja portaven una estona corrent, el Joan va dir: - Què és això?, un ramat de cérvols? i van decidir infiltrar-se **perquè no els veiés l'ós. L'ós va** arribar al ramat i va marxar perquè no els veia. El Galdric va sospirar buffffff. Van sortir del bosc i justament a la sortida hi havia un altre tros de mapa. En aquest tros no hi havien calaveres, hi havien caps de dimoni dibuixats. Llavors la Marta va pensar que si ja ha havia sigut perillós passar per les calaveres, no es volia ni imaginat passar pels caps de dimoni. Com que encara no havien trobat la calavera que els hi faltava del segon mapa, van seguir caminant. Van seguir avançant i es van adonar que era més lluny del que era normal. 1 km més tard, van arribar a l'última calavera del segon mapa.

Van entrar a una cova i van veure que havien de travessar molt ràpid perquè cada 10 segons sortien punxes del terra. La primera en provar-ho va **ser l'Ivet. L'Ivet va arribar en 9,59 segons, després al Galdric en 8,65 segons, el Joan en 9 segons justos, la Marta en 7,99 segons i l'Oriol en 9,99 segons.**

Li va anar de molt poc!!! Ja havien acabat el segon mapa! Però, es van preguntar: -Com seran les cares de dimoni? Van avançar una mica i tots tenien **molt fred. El Joan i l'Ivet, que estaven una mica més endavant, van veure que** s'acostava una tempesta i cauria pedra, neu, pluja i llamps!!! Van entrar a una casa abandonada per refugiar-se. El Joan es va queixar dient que la casa era abandonada i estava molt destrossada per dins!

Al cap d'una estona, van sentir un soroll, com si hi hagués algú i van sortir pitant. Van veure una persona que portava com una mena de reflexe pel seu **voltant i llavors el reflexe va tocar un arbre i un tros d'arbre es va fondre.** Es van espantar, i al Joan se li va escapar un crit. Quan els va veure, els va perseguir i es van refugiar a un arbust i van intentar fer molt poc soroll. **Tenien tanta por que ens van penedir d'haver anat a buscar el tresor! Van** intentar travessar el bosc molt ràpid i ho van aconseguir. Quan van veure el mapa, estava xop. Llavors es va esborrar la cara de dimoni i va sortir un tresor i van començar a córrer per arribar-hi. Un cop hi van arribar, van agafar el tresor super contents i van anar a casa.

INJUSTÍCIA

Una vegada hi havia una nena que es deia Mia. A la Mia li agradava una nena que es deia Lola. Cada dia la Mia pensava que estaria amb ella tot el pati. En arribar a casa la Mia no estava molt segura de dir als seus pares que li agradava la Lola. Al Roc i la Iona que eren els seus pares, no els queia molt bé la Lola, deien que era molt estrany que li agradés una nena, però el que no sabien era que a la seva filla li agradava la Lola.

Quan la Mia va arribar a casa estava més convençuda i els va dir:

- Mama , papa seieu aquí . Us he d'explicar una cosa molt important.
- Què vols Mia?
- **M'agrada la Lola.**

Els seus pares es van enfadar molt perquè ells creien que si ets dona t'han d'agradar els homes.

- No, ni de broma! Estàs boja?, i menys la Lola, la pitjor nena.- Li van dir a la Mia.

- **Ai mare meva! fora de casa, torna a l'escola ara mateix. Ràpid!**

La Mia amb llàgrimes als ulls i desapassionada va tornar a l'escola. En arribar a l'escola els seus companys i companyes li van preguntar:

- Que et passa?

la Mia els va dir:

- M'agrada una persona del meu mateix gènere. Els ho he dit als meus pares **i m'han fet fora de casa. No s'ho han pres gens bé. No ho entenen.**

La Lola ho va escoltar tot, a ella li sabia molt greu perquè a ella li queia molt bé la Mia. També li agradava una mica. La Lola li va dir als seus pares que li agradava la Mia i ho van acceptar. L'endemà, la Lola li va dir als seus amics que donessin molts ànims a la Mia perquè li tenia preparada una sorpresa. La Lola havia pensat que, com que els pares de la Mia i els seus pares eren molt amics, els convencessin que a la seva filla li podia agradar qui sigui, sigui nen o nena, home o dona.

Quan la Mia va arribar a casa els seus pares li van dir:

- Mia vine aquí, volem parlar una cosa seria amb tu. Si us plau Mia.
- No,estic molt enfadada amb vosaltres.
- Mia vine. - van dir.
- D'acord. Què voleu?

- **Hem estat rumiant que t'agrada la Lola i hem decidit que et pot agradar qui vulguis.**

- De debò? Gràcies mama, gràcies papa. Us estimo molt!

El Roc i la Iona van aprendre que et pot agradar qui vulgui sent dona o home. La Lola l'endemà li va dir:

- Mia vols sé la meva millor amiga?
- Sí. - li va contestar la Mia.

La Mia i la Lola van ser millors amigues per sempre més, però a la Mia li seguia agradant la Lola i no és gens estrany.

Fi.

L'AVENTURA DE LA SARA

Visc en un poble bastant petit, em dic Sara. Tinc 14 anys i visc amb els meus pares. Un dia vaig anar d'excursió amb el meu cavall de color marró clar que es diu Spirit. Mentre passejàvem vam veure alguna cosa que brillava.

- Què és això? -vaig dir.

Em vaig acostar. Era un portal màgic! L'Spirit es va acostar i jo també i al final vam entrar.

Era un bosc molt estrany, als arbres hi creixen piruletes de diferents colors, **hi havia dracs vermells, blaus, liles... I de cop a l'Spirit li van sortir ales i una banya.** Vam volar per tot el bosc

- Spirit! si tens una banya! ens pots transportar a casa? -vaig dir.

- Tens raó! - **va dir l'Spirit.**

- **Pots parlar! Que "guai"** - vaig dir entusiasmada.

I de cop es va tancar el portal!

- No! - vaig dir.

- **Deixa'm a mi - va dir l'Spirit.**

I va fer un conjur màgic amb la seva banya i es va obrir el portal

- Córrer Spirit! - vaig dir.

I vam aconseguir sortir d'aquell bosc encantat que en realitat era el bosc de la fantasia.

Van passar uns quants dies i jo ja els havia dit als meus pares l'aventura que vaig passar amb l'Spirit. Després d'una setmana vaig tornar a veure el portal i vaig decidir tornar a entrar. Hi havia un drac blau a l'entrada del bosc i em vaig espantar, però el drac em va agafar

- Auxili! - vaig cridar. I de cop el drac em va posar a sobre de la seva esquena.

Va ser fantàstic!, Quines vistes que tenia! Podia veure-ho tot.

Ara, normalment, torno al bosc de la fantasia, pujo sobre els dracs i menjo piruletes.

Algun dia hi vaig amb l'Spirit i fins i tot hi vaig amb els meus pares.

5è A primària
1er PREMI: Lara Trillo

LLADRES AMB AMOR

Hi havia una família que es va comprar una casa de pagès i va adoptar molts animals (gats, gossos, cabres, ovelles, vaques, galls i gallines).

Es van comprar la casa de pagès i tots aquests animals perquè es volien acostar més a la natura tenint el bosc més a prop, amb les gallines, els galls, cabres, ovelles i les vaques per tenir menjar ecològic, amb els gats per estar més acompanyats a casa i amb els gossos per poder anar a fer excursions amb tota la família.

En aquella casa i amb aquella vida eren molt feliços. Tot i que vivien apartats del poble, com que a la petita de la casa li agradava molt estar amb la seva família cada cap de setmana convidaven a dinar als seus familiars.

En aquell poble hi havia un grup de lladres que es dedicaven a robar cases.

Els lladres es dedicaven a observar les cases que volien robar, per saber quan era el millor moment per entrar sense que hi hagués gent a dins però també havien de vigilar que no hi haguessin càmeres de seguretat ni agents de policia al davant.

Van robar moltes cases del poble i cases de pagès fins que va arribar el **moment d'anar a robar la casa de pagès de la família que us he explicat abans.**

Els lladres van buscar un amagatall a prop de la casa que volien robar. L'amagatall dels lladres va ser una casa de l'Època Antiga que estava en runes, així estaven a aixopluc i cada dia podien anar a espionar a la família.

Els dies anaven passant i els lladres anaven veient com el pare cuidava els animals, entrenava els cavalls, rentava els porcs, ficava menjar a tots els animals i cuidava les cries de tots els animals juntament amb els nens. La mare **es cuidava de l'hort amb els nens, cuinava amb totes les fruites i verdures de l'hort i amb els ous de les gallines i la llet de les vaques.**

La nena i el nen jugaven amb els gats i amb els gossos i ajudaven el seu pare a cuidar les cries dels animals i a la mare a cuidar l'hort i fins i tot s'enfilaven als arbres a perseguir als esquiroles. Els lladres veien com la família era molt feliç, s'estimaven els uns als altres i estimaven a la natura.

Com que sempre convidaven a familiars, la casa mai estava buida perquè els lladres hi poguessin entrar a robar.

Els lladres, de tant mirar aquella família des del seu amagatall, es van acabar enamorant d'aquell tipus de vida i, en comptes de robar-los, van decidir arreglar-se els seu amagatall i viure allà amb tota la seva família.

Van abandonar una vida de lladres i van guanyar una vida de pagesos; van ser veïns i amics de la família que volien robar.

CARCASSONA I EL TEMPS PASSAT

-Irina ja t'has preparat la maleta?

-No, encara no. Cal que vingui amb vosaltres de vacances? Prefereixo quedar-me a **casa i així seguir veient a les meves amigues, amb vosaltres m'avorriré molt.**

-Irina no pots escollir venir o quedar-te, tens catorze anys i la teva obligació és venir amb nosaltres de vacances.

-Doncs quin pal, segur que seran unes vacances horribles sense Wifi durant dos setmanes a dins la caravana.

-De veritat Irina? M'estàs dient que no ets capaç d'estar dues setmanes sense Internet?

Els meus pares són molt pesats, em tracten com si encara fos una nena petita i no em pogués quedar sola a casa.

-Quan arribarem?

-En vint minuts arribarem a Carcassona i visitarem el seu castell.

-Bff, quin rotllo visitar quatre pedres medievals.

-Irina pots deixar de queixar-te tot el dia? Segur que al final no seran unes vacances tan avorrides com et penses.

-Estàs segura mama?

Després de quatre hores de viatge per fi hem arribat, hem trobat un **aparcament on deixar l'autocaravana i ara ja som dins del castell amb un grup de gent que no conec de res per fer junts una visita guiada.**

-Ei hola, què et passa?

-Que els meus pares m'han obligat a venir de vacances amb ells i jo no volia.

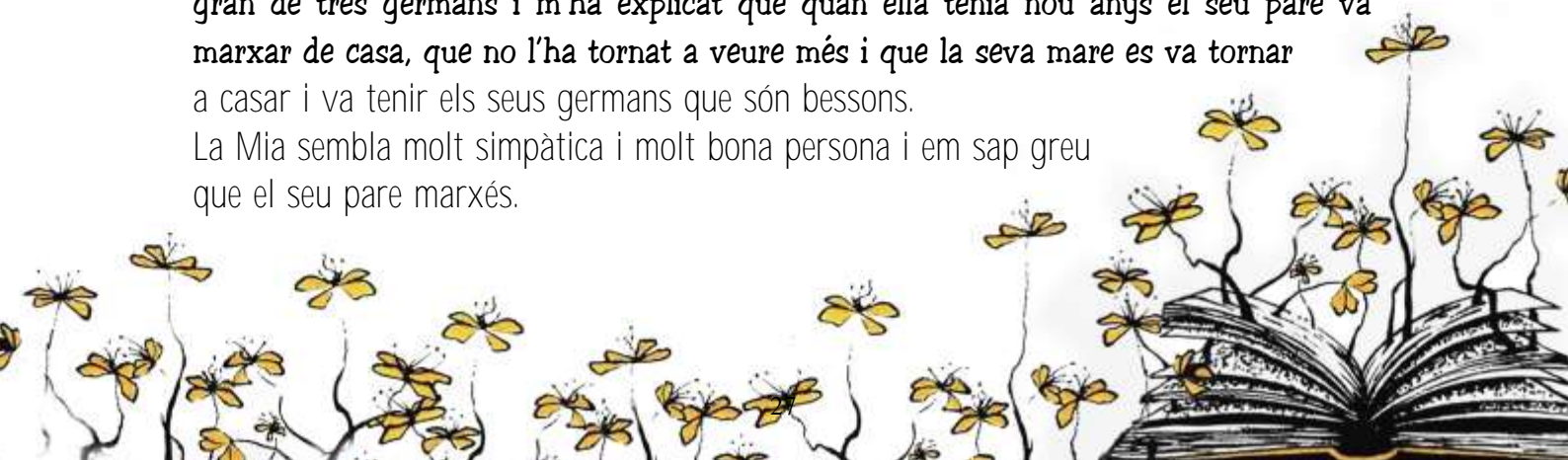
-A mi també m'hi han obligat. Vols que siguem amigues?

-D'acord, jo em dic Irina i tu?

-Jo em dic Mia.

La Mia és de Barcelona, té catorze anys com jo i vam néixer el mateix dia. És la **gran de tres germans i m'ha explicat que quan ella tenia nou anys el seu pare va marxar de casa, que no l'ha tornat a veure més i que la seva mare es va tornar a casar i va tenir els seus germans que són bessons.**

La Mia sembla molt simpàtica i molt bona persona i em sap greu que el seu pare marxés.

-Mia, no estàs una mica farta d'escoltar aquest noi que no ha callat en tota l'estona?

-Sí, se m'està fent molt pesat sentir dir coses que ja hem estudiat i que ja ens les sabem.

-Què et sembla si ens escapem una mica del grup, ens fem unes *selfies* i busquem alguna botiga de roba?

-Vols dir que els nostres pares no s'enfadaran quan vegin que no hi som?

-Segur que sí, però ja portem una hora caminant i se m'està fent etern.

-D'acord, però anem ràpid que no se n'enterin que hem marxat.

La Mia i jo hem deixat enrere el grup i hem entrat a una botiga on venen roba i accessoris que es portaven a l'època medieval. Cada una hem triat un vestit i ens l'hem emprovat. Tots dos són llargs fins als peus i les mànigues són en forma de campana, el meu és de color lila fosc i les mànigues lila clar i el de la Mia té les mànigues blanques i la resta és vermell fosc. Hem demanat a la gent de la botiga si ens deixarien sortir amb els vestits al carrer a fer-nos una foto i després tornar-los i ens han dit que sí. Ens hem arrepenjat en una porta d'una casa que sembla abandonada i de cop ha començat a tremolar, a fer sorolls molt estranys fins que s'ha obert i no sé com hem anat a parar en una altra època.

Ara mateix la Mia i jo estem enmig d'un mercat on hi ha molta gent per tot arreu i ens hem adonat que anem vestits iguals, crec que estem a l'època medieval.

-Tia, i ara com tornarem si la porta ha desaparegut? No ens hauríem d'haver separat del grup, els nostres pares estaran preocupats.

-No sé Mia, ja trobarem la manera de tornar.

-Mira Irina allà hi ha dos nois que sembla que estiguin com nosaltres.

-Anem a preguntar-los si son d'aquí. Tu saps parlar francès? perquè jo no en tinc ni remota idea.

-A l'institut estic fent francès però estic tan nerviosa que no sé si em sortiran les paraules.

Mentre anàvem a buscar els nois ens han passat pel costat més de vint cavallers vestits amb les armadures dalt dels seus cavalls anunciant que a les quatre de la tarda la reina farà el pregó perquè comencin les festes del poble.

-*Bonjour les gars, vous habitez ici? Quel est votre nom ?*

-Com? No entenc el què dius?

-Parleu català!

-Sí, i vosaltres també, com heu arribat aquí?

-Ens estàvem fent un *selfie* en una porta quan, de sobte s'ha obert i hem vingut a parar aquí, i vosaltres com és que ens enteneu? No sou d'aquí?

-A nosaltres ens ha passat el mateix.

-I teniu alguna idea de com tornar a la nostra època?

-Doncs no.

-I ara què fem?

-Anem a escoltar el pregó i potser allà trobem algú que ens pugui ajudar.

-Bona idea, jo em dic Irina i la meva amiga es diu Mia i vosaltres?

-Jo em dic Marc i ell és en Tavi.

-Doncs anem cap a la plaça a veure què diu la reina.

Ara ja som a la plaça del castell i la reina està a punt de dir el pregó, estem a primera fila perquè la Mia pugui escoltar bé què diu i ens ho pugui traduir als altres.

La reina ha dit que demà durant tot el dia es celebrarà una gimcana de jocs medievals i que per participar-hi cal ser quatre persones. Qui hagi aconseguit fer totes les proves i guanyi la gimcana podrà viatjar al futur i entrar al segle XXI.

Ens hem inscrit a la gimcana perquè necessitem tornar a casa. Tots quatre estem **una mica nerviosos perquè no sabem quins son els jocs d'aquesta època i si podrem guanyar**. Ara hem de buscar la manera de sopar i trobar un lloc on dormir.

Mentre estem passejant pels carrers del castell ens hem adonat que ens segueix **un nen amb un cabàs amb fruita i pa i que ara se'ns acosta**.

Ens ha donat la cistella i ens ha dit que ja sabia el què ens ha passat perquè ell **va venir del futur i no va poder tornar a casa i ens ha deixat l'estable de casa seva** per passar-hi la nit. Ens ha fet companyia mentre sopàvem i hem aprofitat per preguntar-li quines son les proves de la gimcana; hem descobert que són els jocs que fem a Educació Física.

-Ei nois que ja és de dia, ens hem de preparar per la gimcana.

-Sí, jo no em vull quedar aquí per sempre, mai pensava que tindria tantes ganes de tornar a veure els meus pares.

-Som-hi!

Tots quatre anem cap a la plaça amb moltes ganes de guanyar i poder tornar a casa.

La primera prova és una carrera de sacs fent relleus amb tots els de l'equip, guanyem la prova.

La segona consisteix a fer punteria amb unes anelles i encertar-les en uns pals, quedem primers.

La tercera és la de tibar la corda i fer que l'altre equip passi de la línia que separa els dos equips, guanyem.

La quarta prova és la d'agafar pomes de dins d'una galleda amb la boca sense ajuda de les mans, som guanyadors.

La cinquena i última és anar amb els ulls tapats i enganxar la cua a l'ase, quedem segons i perdem la prova.

-I ara què fem? Com tornarem a casa si hem perdut la gimcana?

-No sé Mia no en tinc ni idea, potser ens passi com al Leo i ens haurem de quedar aquí per sempre.

La reina està a punt d'anunciar els guanyadors de la gincama però ja sabem que no serem nosaltres perquè hem perdut una de les proves i decidim marxar de la plaça, quan estem a punt de sortir escoltem dir a la reina que un equip ha fet trampes en una de les proves i que per tant els guanyadors son els Tik-Tokers, tots quatre ens mirem i saltem d'alegria anem amb la reina i ens dona la màquina per viatjar al present i tornar a casa.

Les instruccions de la màquina són que ha d'estar envoltada d'arbres i just quan es pongui el sol hem d'haver entrat, i que només hi poden pujar quatre persones.

Ja s'acosta l'hora de marxar i en Leo ens acompanya a trobar un lloc on posar la màquina, quan hi arribem ja és l'hora de marxar, estem tots quatre dins la màquina i li preguntem al Leo si vol tornar a casa i ell ens diu que no, que ja ha trobat una altra família i que està bé amb ells. Ens tanca la porta i tot es comença a moure i tornem a aparèixer a la nostra època en el moment on estàvem abans de marxar. Quan abracem als nostres pares i els hi diem que els hem trobat a faltar ells no entenen res del que estem dient.

-Pares us sembla bé si la Mia i jo anem a donar una volta pel castell i ens trobem **d'aquí una estona?**

-Ens sembla bé.

Em sembla que son les millors vacances de la meva vida.

5è B primària
1er PREMI: Martí Ramón

LA GUERRA

Durant els anys de la Guerra Civil Espanyola, quan els catalans, a part de ser bombardejats, anaven a la presó per parlar la seva llengua, el Català, hi havia una família, que vivia en un petit poble, que ho va passar francament malament....

En Joan i la Marta, tenien dos fills, en Pau i la Maria, de 6 i 4 anys respectivament. En Joan, un home fort i treballador, havia perdut la seva feina de manyà en un petit taller; la Marta, dona de casa, els cuidava com sempre, més que bé, però un bon dia.... Tot es va torçar, i les seves vides van canviar per sempre més.

Va ser la tarda del 26 d'octubre del 1936 quan, a quarts de dotze de la nit, una aviació va fer un atac aeri sobre el petit poble. Malauradament, una de les bombes va anar a petar prop de casa d'en Joan i la Marta, amb el fatídic desenllaç que els seus dos fills van morir.

La seva vida ja era prou trista amb la pèrdua del treball del pare de família, amb la gran pobresa que arrossegaven, i ara, se li sumava el pitjor dels mals, la mort dels seus dos fills.

Aquell fet no va passar desapercebut al poble, i la gent, pobre igual, es va bolcar a ajudar-los i a fer que tiressin endavant.

En Joan i la Marta van fer el cor fort, van tirar endavant, i passada la guerra, durant la postguerra, van tornar a ser pares i van poder tornar a començar de nou, amb el nou petitó, en Roc.

LA COVA

Una vegada hi havia dos amics que es deien Dani i Pep, i es coneixien des de la llar d'infants. El Dani tenia 11 anys i el Pep en tenia 10. A tots dos els hi agradava moltíssim el bosc i a cada lloc on anaven, si trobaven els materials necessaris, feien una cabana per jugar. També acostumaven a recollir brossa que trobaven, perquè eren del grup d'"Ecologistes en acció" i els hi agradava molt tenir el bosc net. Vivien en una casa rural, ells dos amb els seus pares. Un dia van anar a fer una caminada ells sols pel bosc. El Dani va acostar-se massa en un forat i hi va caure, el Pep va anar a veure què li havia passat i es va entremancar i també hi va caure. Primer no veien res, però el Pep es va adonar que tenia un bot a la butxaca dels pantalons i la va encendre. Resulta que el forat portava a una cova que per dins era tota de pedra, i a les parets es veien alguns forats que semblaven túnels petits.

Al cap d'una estona van començar a tenir fred i volien fer un foc per escalfar-se, però no sabien que fer-ho. Llavors el Pep va recordar que entre la brossa que havien recollit havien trobat un encenedor. El van treure de la bossa, el van intentar encendre i els hi va funcionar.

Van agafar petits troncs que hi havia al terra de la cova, els van anar apilant al centre de la cova i van fer un foc. El fum va començar a sortir pel forat per on havien caigut i els animals en veure'l es van pensar que era un incendi i van començar a córrer. Els dos amics van notar que el terra tremolava i van començar a caure pedres petites de les parets de la cova, però cada cop les pedres que queien eren més grans i van començar a tapar els forats d'entrada als túnels que sortien de la cova. Llavors el Dani i el Pep es van posar a córrer i

van aconseguir entrar a l'últim túnel abans que quedés tapada l'entrada. Llavors quan van ser a dins van mirar per on havien entrat i estava tancat per una altra roca i així van haver de seguir endavant. A mig camí van sentir un grunyit que venia d'una cova més petita i els dos amics van anar a veure què era.

Resulta que era un os! Van començar a córrer per un altre camí que portava aigua i van pensar que era un riu subterrani. Van recordar van que just a sota casa seva hi passava un riu que potser podria ser aquest, i el van començar a seguir. Van anar endavant fins que es van adonar que el riu s'assolava per una esquerra molt estreta per la que ells no podien passar. Una mica espantats perquè no trobaven la sortida van tornar enrere. Quan estaven tornant, el Dani, que li agradaven molt els animals, es va fixar que en el sostre hi havia tot de ratpenats reposant. I llavors va tenir una idea.

Aquells ratpenats, com que havien de menjar, per fer-ho havien de sortir a fora, que és on hi ha mosquits i papallones. El què van fer va ser tirar una pedra al sostre per espantar-los i així els podrien seguir fins a la sortida. Els dos amics van començar a córrer darrere seu molt de pressa i així van aconseguir sortir de la cova passant per diferents túnels conduïts pels ratpenats. Van sortir per un forat no gaire més gran que ells, i que la sort no quedava gaire lluny del forat on havien caigut. Un cop a fora van veure que ja era fosc, i tenien gana, així que van agafar el lot i se'n van anar a buscar móres per menjar-se les mentre tornaven cap a casa. Un cop a casa van explicar les aventures als seus pares i ells van explicar-ho als agents rurals. I resulta que aquell forat no havia estat mai explorat de manera que el Dani i el Pep havien descobert una cova que no es coneixia!

LA CADENA

Jo vaig néixer a un país on les dones no podien decidir o pensar per elles, i no perquè no en sabessin sinó perquè no tenien l'oportunitat. Vaig créixer educada, a **casa m'ensenyaven a comportar-me** i a ser una noia fina i ideal per casar-se. Els meus pares tenien aquesta visió del món i volien que pogués tenir un marit ric com el meu avi. Jo havia crescut creient que tot allò era normal, que casar-se amb 12 anys era necessari per mi, és clar que ara ja no penso el mateix.

Quan tenia uns 11 anys, un home vell (i una mica gras) que devia tenir aproximadament 69 anys, va venir a casa nostra per demanar-me la mà. Com que semblava ric els meus pares (el meu pare) va acceptar i van decidir que em **casaria d'aquí a tres mesos. Em van venir a anunciar la notícia just quan m'estava gronxant.**

La veritat és que a mi la idea no em semblava bé, però és clar, a qui li importava la meva opinió? El dia abans del casament vàrem anar a la modista del poble perquè em fes un vestit. Era HOR-RO-RÓS! No em va agradar gens. Vaig anar a dormir pensant que seria l'última nit que dormiria a casa meva i sola.

La nit de noces ell s'estava despullant per entrar al llit quan li vaig dir que m'estava fent pipí i que si podia anar al lavabo ell em va respondre que sí i vaig marxar. Sort que el lavabo no estava a la mateixa habitació perquè vaig plorar com no havia plorat mai, però vaig pensar que podia sortir d'allà sense haver perdut la virginitat. El lavabo tenia una finestra just a sobre i sense pensar-m'ho més vaig escapar-me. **La casa era d'una sola planta així que no em vaig fer mal. Vaig córrer cap a casa de la meva millor amiga, la qual els seus pares no pensaven igual que els meus.**

Allà vaig estar amagada 10 anys, ja que els meus pares es pensaven que estava fora del país, i durant aquests 10 anys el meu marit ja va tenir temps de morir-se.

Ara sóc lliure i tinc 40 anys. Continuo sense marit i crec sincerament que així s'està molt millor.

6è A primària
2on PREMI: Sara López

UN GRAN SOMRIURE

En un dia assolellat, a una àvia li van donar la gran notícia de què tindria nets.

Uns mesos després, quan els va anar a veure a l'hospital, eren dos bessons. A un, però, al Luke, li van trobar una malaltia molt estranya en la qual no podia somriure.

Es va passar tretze anys sense poder somriure, però feliç. Passaven molt temps amb la seva àvia, els hi agradava molt i s'ho passaven molt bé. Malauradament l'àvia va desenvolupar un càncer incurable, però abans de morir-se els hi va dir als seus néts: "Reis meus, no us preocupeu per mi, jo he sigut molt feliç, he tingut bons amics, un bon treball que m'agradava molt, fills, i a vosaltres, els meus estimats nets, he tingut molta sort de tindre-us així que encara que m'hagi de morir per aquesta malaltia odiosa, he tingut molt bona vida". L'àvia va fer un gran somriure, i es van acomiadar.

Dos anys després, els dos bessons i els pares van anar a l'hospital per veure si podien fer somriure al Luke. Els metges i cirurgians ho van veure molt difícil, però després de dies repensant van veure que hi havia una operació que podien fer. El metge li va dir que hi havia un 18 per cent de probabilitats que morís. La germana del Luke li va dir que no es fes l'operació, que era molt arriscat, però el Luke n'estava ben segur i li va dir a la seva germana bessona: "Necessito tenir un somriure, recordo l'àvia pel seu gran somriure i vull que l'altra gent també em recordi pel meu somriure perquè, encara que sigui un senzill somriure, pot fer feliç a moltes persones, com l'àvia va fer amb mi. Em vull arriscar, n'estic segur". Els pares van acceptar perquè creien que el seu fill mereixia prendre la decisió i van firmar els papers de l'operació.

Després d'algunes complicacions a quiròfan, va anar tot bé, el Luke va tenir sort. Al cap d'uns anys el Luke es va fer enginyer biomèdic i juntament amb el seu equip va desenvolupar una tecnologia capaç de curar diferents tipus de càncer, entre ells el que va matar a la seva àvia. Encara segueix investigant per millorar i salvar la vida de moltes persones, però ara sempre acompanyat d'un somriure.

ESTAS COSAS SOLO ME PASAN A MI...

No me sale. ¡NO ME SALE! Respira, Lucía. No te pongas nerviosa, calma, calma.

Me he encerrado en mi habitación y les he dicho a mis padres que no entraran que estaba súper ocupada, he dejado hasta a mi amigo peludo fuera ¡Pobre Coco! Me ha mirado con ojos tristes, cola baja y bigotes tiesos, pero lo siento Coco, hoy es un día súper importante. Llevo preparando todo el mes esta presentación y necesito que me salga perfecta. Tengo hasta el viernes para grabarla y enviarla a mi profesora y la llevo preparando mucho tiempo ¡Y por fin lo tengo todo! Tengo toda la presentación memorizada y me la sé muy bien, también tengo la ropa; falda negra, camiseta con brillos, medias negras, botas y un moño. Esta presentación sobre un país de Europa cuenta como el 50% de la nota final del curso y necesito que salga PER-FEC-TA, pero no me sale. Y eso que lo he intentado un millón de veces.

¿Cómo puede ser? Todo estaba preparado, en serio. Lo he grabado una vez y no me ha gustado. Otra, y tampoco. A la tercera me he dicho: Lucía por favor concéntrate, esta vez te saldrá bien. Y casi. Algo fallaba, pero no sabía que era. Lo intenté unas 10 veces más, pero nada. He tenido que sentarme en mi cama a respirar. Solo hay dos opciones: Rendirse, o no rendirse. ¿Sabéis que? Voy a la segunda opción porque Lucía NUNCA se rinde.

¡YA SÉ! ¿Cómo no me podía haber dado cuenta antes? Estaba claro que todo (Yo, mi ropa, mi expresión y mi peinado) estaba bien. El problema es lo que se ve en el fondo del vídeo: mi escritorio, mi cama, mi balcón y la horrorosa pared que està decorada de rayas rojas y blancas. Desde luego, ese no era el tipo de escenario que quería para mi presentación. Lo único que tengo que hacer es poner un filtro al video y mover un poco mi escritorio, ya que se ve mucho ¡Qué grande eres, Lucía!

Intenté grabar el video otra vez y algo volvía a fallar ¡Ya lo sé! Solo tengo que mover un poco la cama hacia el centro de la habitación. Pesa bastante, pero yo **creo que con algo de esfuerzo se puede...**

He descubierto algo raro en mi habitación al mover mi cama. Antes he dicho que la pared tiene un papel pintado de rayas ¿no? Pues en la parte de abajo, casi en el suelo, el papel no tiene rayas. No me había dado cuenta antes por qué **la cama lo tapaba pero... No, Lucía tienes que grabar tu presentación, no te desconcentres.**

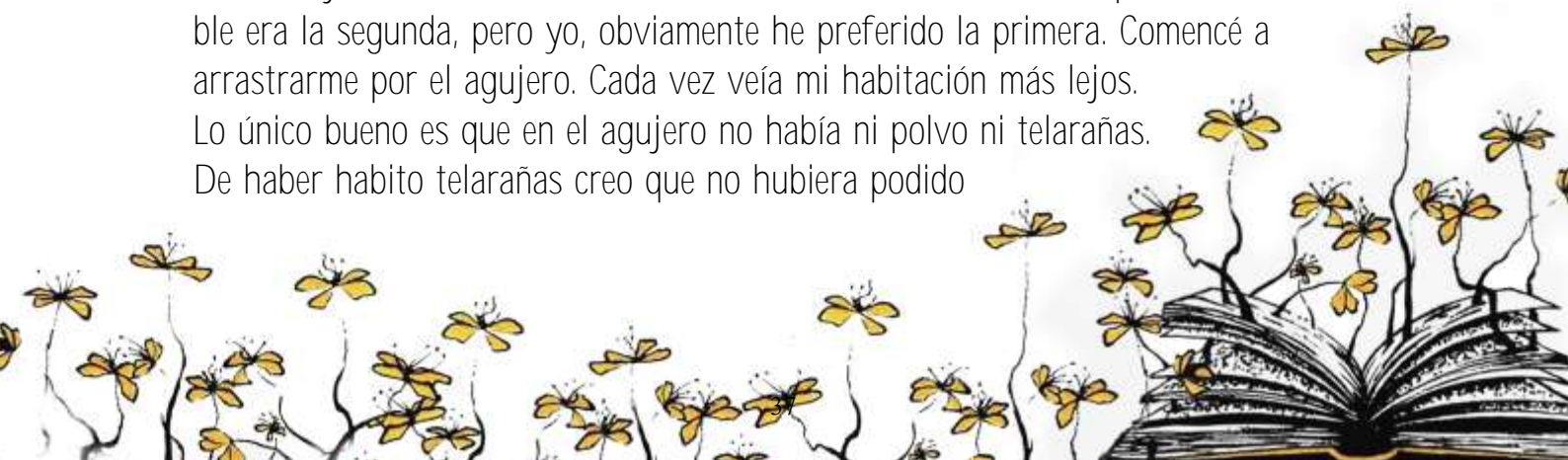
Pero es que el papel es...muy raro. Me parece que ahí hay un agujero, uno no muy grande, pero sí lo bastante para que una persona entre. He salido de mi **habitación súper asustada a preguntar a mis padres... Pero entonces ¡Coco ha** entrado corriendo! Ha ido directo al agujero como loco y ha empezado a rascar la pared. Yo, claro, he corrido apartarlo, pero ya era muy tarde, Coco había arrancado un trozo de papel de la pared. Como mis padres se enteren de esto me matan. Ahora, tengo un agujero en mi habitación, literalmente un agujero negro. Mirando a través de él no se ve nada, solo un espacio oscuro. Podría volver a poner la cama en su lugar y olvidarme, pero, es que es muy raro. Detrás de ese agujero podría haber muchas cosas: Una habitación secreta, un tesoro escondido, una civilización extinguida entre muchas otras cosas. He decidido seguir explorando así que he cogido mi móvil, he encendido la linterna y he metido la mano dentro del agujero.

El agujero era muy amplio, parecía un túnel. Luego de investigar un rato, Coco ha empezado a ladrar porque le tenía miedo al agujero. Yo le he dicho que es un cobarde y él me ha entendido a la perfección.

Ha empezado a ladrar más y más, súper enfadado y yo me he reído. Mi móvil se estaba quedando sin batería así que he decidido ir a por una linterna.

Pero cuando me he agachado para seguir explorando el agujero me he dado **cuenta de que.... ¡COCO NO ESTABA! No podía pasar esto, no era posible que Coco** se hubiera metido dentro del agujero.

¡ERA IMPOSIBLE! Efectivamente, Coco se había metido dentro del agujero. En ese momento solo tenía dos opciones: Meterme dentro del agujero y rescatar a Coco o explicarles todo a mis padres, que me castigaran hasta los 20 años y que no me dejaran volver a salir de casa nunca más. Realmente la opción más razonable era la segunda, pero yo, obviamente he preferido la primera. Comencé a arrastrarme por el agujero. Cada vez veía mi habitación más lejos. Lo único bueno es que en el agujero no había ni polvo ni telarañas. De haber habido telarañas creo que no hubiera podido

continuar porque...

¡QUÉ ASCO! Total, que el agujero era bastante alto como para poder ponerme de pie, así que he comenzado a caminar hacia el resplandor que se veía al fondo. La luz se ha ido haciendo cada vez más y más potente hasta que he llegado a una calle. Una calle que nunca había visto antes, además en la calle había un hotel. Al principio pensé que estaba en Nueva York pero, no.

De repente, se me ha acercado una mujer que llevaba un abrigo largo que por detrás parecía la cola de un pavo real. Esa mujer llevaba un perro muy parecido a Coco ...muy parecido no, ¡ESE ERA COCO! La chica se me ha acercado y me ha dicho que dejara las maletas en su habitación ¿¡QUE SE HABRÁ CREÍDO QUE SOY, UN BOTÓN!?

Lo peor de todo era que Coco no me había reconocido, al contrario se le veía **súper feliz con su nueva "dueña". Me fijé que en la entrada del hotel había un cartel que ponía: Hotel para concursantes perrunos y sus dueños .** El cartel estaba escrito en inglés. Esa señora había secuestrado a Coco para presentarlo en el concurso y ganar. ¡NO PIENSO PERMITIR QUE ESA SEÑORA GANE EL CONCURSO CON MI PERRO, ME NIEGO! Esto es muy fácil, tan solo tengo que colarme en el concurso conseguir a Coco y volver a casa. ¿Parece muy fácil, no? Eso espero.

Bueno a ver, Lucía concéntrate, ¿Cómo te vas a colar en el concurso si no tienes ni un perro para presentarte? Después de darle mil vueltas a esa pregunta apareció de la nada una perrita muy bonita la cual estaba sola. La cogí y le puse el lazo que llevaba en mi moño en su cuello. ¡ESTABA PRECIOSA! Volví a entrar al hotel y fui a recepción a inscribirme en el concurso. Debo admitir que Deby, la perrita, estaba realmente guapa, ¡Tiene muchas posibilidades de ganar! Cuando me dieron la llave de mi habitación subí corriendo y me di cuenta de que el número **de las puertas estaba escrito en un idioma que me sonaba mucho... ¡ESE IDIOMA ERA EL DANÉS! ¡ESTABA EN DINAMARCA!** Que casualidad la presentación del país de Europa que yo hago es de Dinamarca. ¡¡Me encanta!!

El concurso empieza de aquí tres horas. ¡Tengo tres horas para investigar Dinamarca y visitar sus monumentos! ¡Tengo muy claro que al primer sitio al que iré es a la estatua de la sirenita!

Después de investigar y visitar los monumentos de Dinamarca (¡ME ENCANTARON TODOS!) volví al hotel. El concurso ya había empezado y mi plan para rescatar a Coco era este: Cuando la señora de abrigo largo, la que tenía a Coco, saliera al escenario a presentarse yo lo cogería, me iría corriendo hacia la calle donde está el agujero (me acuerdo perfectamente de cómo era) y volvería a casa. El plan fue bastante bien excepto una cosa: La mujer me pilló cogiendo a Coco, se enfadó y envió a todos sus guardaespaldas detrás de mí, tuve que correr mucho.

Al final sus guardaespaldas se cansaron de perseguirme. Casualmente justo en la calle donde estaba el agujero ¡HABÍA UN PØLSEVOGN!! (Pølsevogn: Es un puesto de perritos calientes típico de Dinamarca) Deby, Coco y yo comimos un **perrito caliente... ¡Y ESTABA SÚPER BUENO! Luego de comernos el mejor perrito caliente** de la historia, nos metimos dentro del agujero y volvimos a casa. Decidí quedarme con Deby. ¡COCO Y DEBY SE LLEVAN GENIAL! Por suerte mis padres no se enteraron de nada excepto de una cosa, de Deby, pero les mentí diciendo que la había encontrado abandonada, y me creyeron. Es curioso pensar que tengo un agujero que me traslada a sitios en mi habitación, ¿no? Podría viajar más a menudo por ese agujero, pero con mucha precaución.

¿Sabéis que? Respecto a mi presentación de Dinamarca...

¡LA PRESENTACIÓN ME SALIÓ GENIAL! ¡SAQUÉ UN 9,75!

No puedo estar más feliz.

¡ESTAS COSAS SOLO ME PASAN A MÍ!

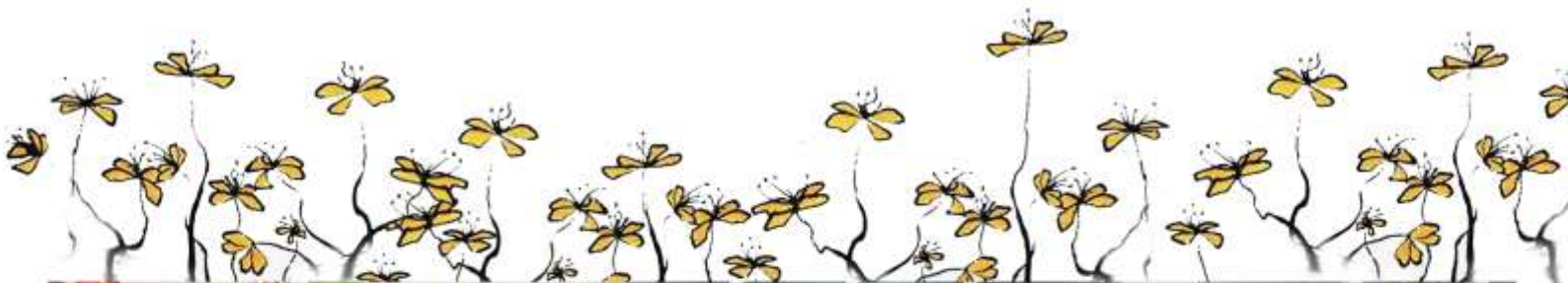

6è B primària
2on PREMI: Jan Pascal

HISTÒRIA O POEMA

La història em donaria la glòria
ja que a la meva imaginació no hi ha boira.
El poema valdria la pena
ja que no hi hauria problema.
La meva imaginació no i pot tindre comparació,
però no sé què serà millor.
Història o poema,
com guanyaria la meva pena.
Història o poema,
aquesta és la qüestió,
que serà millor?

guanyadors Primària!

SECUNDÀRIA

MIRADES DE LLIBERTAT

Sí, era ell. Ho vaig saber en mirar-lo als ulls, tot i que em va costar. No hi havia temps i en necessitava. Ara mateix era el més important. Aquella mirada i el temps que va durar no em va incomodar, més ben dit, em va posar nerviós.

Temps, temps i més temps. Tot era això, tot era i funcionava gràcies al temps, i a vegades no tothom en té. Però aquella mirada, encara que va durar, **no me'n va robar. Més ben dit, em va donar una pista, em vaig aixecar i vaig mirar un altre cop per la finestra del bar de baix.** Una altra vegada em faltava temps, així que em vaig aixecar. Tal com em vaig aixecar, ell també. Realment, no sabia qui era.

Vaig seguir caminant acompanyat de les mirades estranyades de la gent, **no era el més "normal" del món veure dos homes d'uns vint-i-tres anys caminant en la mateixa direcció i una mica incòmodes per aquells carrers especialment buits i fantasmagòrics.** I no ens descuidem que ens seguíem mirant.

Dreta, esquerra, dreta, dreta, esquerra. Voltes i més voltes, però aquell ser de color negre no es desenganxava de mi.

Sense por, em vaig aturar. Ell va seguir avançant fins a ser al meu costat.

Ens vam mirar, i ell va ser el primer a fer servir la boca.

-No et vull fer mal.

Aquestes van ser les primeres paraules que jo li vaig sentir. Seguidament, em va dir que anéssim a casa seva, que tenia moltes coses importants per explicar-me, i que eren del meu interès.

Era un lloc fred i amb una llum tènue. Era la llar d'en Marc Jones, un agent de l'FBI, cosa que va impactar-me perquè desconeixia que fóssim companys de feina.

Sí, com llegiu. Ens vam ensenyar les plaques. Marc Jones i Jan Smith. Tots dos, de pares anglesos, asseguts en un mateix sofà amb les molles sortides.

Anem al gra, em va dir. T'has sentit incòmode amb la meva mirada? Doncs n'està ple allà fora, i de més perilloses, em va informar. I m'has d'ajudar a eliminar-les.

Vam sortir d'aquell piset vell i verdós per culpa de les herbes i ens en vam anar a la seu de la feina, que, feia poc, ens havíem adonat que era la mateixa.

Un cop a la seu de l'FBI, després d'haver passat tots els controls, vam entrar a una sala on ens esperava en Jack Cooper, un sotscap.

Aquestes mirades de les quals t'ha parlat en Marc són més perilloses del que ens pensem i del que som capaços de pensar.

D'aquests éssers indesitjables, en coneixem dues coses, la mirada i l'arma. La intimidació és l'arma més poderosa que tenen i la fan mitjançant la mirada. Es dediquen a fer coses malvades que desconeixem.

Treballareu junts i ho haureu d'investigar i d'aturar.

Aquestes van ser les paraules d'un sotscaip anomenat Jack Cooper. Un cop vam sortir de la sala ens vam armar i protegir, i vam pujar al cotxe.

En total hi ha 5 mirades letals, i les hem d'eliminar, va dir en Marc. Sabíem que les haviem d'anar a trobar pel poble d'Arley, Alabama. Un cop vam ser allà, vam entrar al bosc i vaig notar una presència; una presència no gaire agradable que em mirava, i no amb delicadesa. Un cop ens vam endinsar entre els matolls, vam trobar un medalló en què deia ULPL (Unió de Lluita Per la Llibertat). Ens vam quedar atònits, potser estàvem equivocats en el fet que les mirades eren perilloses...

Ens vam ben equivocar. Vam entrar a una casa que hi havia al bosc. A dins la casa hi havia un grup de cinc joves, que eren els del medalló i els de les mirades.

Ens van voler explicar el que els passava i per què semblaven perillosos.

Jo soc negra, jo asiàtica, jo soc homosexual, jo soc grassa i jo soc immigrant siriana. Ens hem refugiat en aquesta casa aïllada perquè ningú no ens vol, ni el govern, i sortim de nit, la gent se'ns queda mirant i ens fan cares de rebuig per les etiquetes que ens posa el món. No rebem ajudes econòmiques ni alimentàries.

Aquestes paraules ens van colpir. I vam decidir que s'havia d'acabar que la gent patís per culpa dels estereotips que la destrossen.

Una manifestació, però no normal, molt multitudinària, gegant, que ocupava tots els carrers de tots els Estats Units. Era la manifestació més gran vista mai a tot el planeta. Milions de mirades manifestant-se als carrers per la seva llibertat.

Mirades de llibertat.

Portals

Havia tornat a discutir amb els pares, n'estava tipa, no suportava sentir-los cridar per cada error que feia. Necessitava sortir de casa, així que va agafar el mòbil i una llauna de beguda i va anar cap al bosc que hi havia darrere de casa seva. Aquell era el seu lloc de confort des que era petita. Mentre caminava pensava en les seves "amigues", que ella sempre escoltava amb tanta atenció quan tenien problemes. En canvi, quan ella en tenia un, elles sempre responien dient "em sap greu", i canviaven de tema. Quan va arribar al "seu lloc", va pujar a l'arbre i es va recolzar en una branca, va agafar la llauna de beguda i la va obrir. Estava tan cansada que es va adormir a l'arbre sense adonar-se'n.

Es va aixecar quan encara no havia sortit el sol, va mirar el mòbil, eren les 5.30. La Mar va pensar que si anava de pressa podia pujar per l'arbre que tenia al jardí i ningú se n'adonaria. Mentre caminava cap a casa una cosa li va cridar l'atenció, semblava que era un portal. Sense pensar-hi, s'hi va acostar i va tirar una pedra que hi havia a terra per a comprovar si el que estava veient era real o no. Quan la va llançar es va sorprendre que no hi era, és a dir, que havia desaparegut. Es va acostar cap al possible portal i, amb un gest cautelós, va mirar si hi havia la pedra que feia uns moments havia llançat. Estava confusa, fins que va pensar que segurament només era un somni. Es va pessigar la galta per comprovar-ho. En efecte, no era un somni. Sense donar crèdit al que els seus ulls veien, va decidir anar corrents cap a casa. Quan ja hi era, va pujar amb compte per l'arbre del jardí. Va sospirar alleujada quan va veure que la finestra era oberta, va entrar, es va posar el pijama i va mirar a l'habitació dels seus pares per veure si encara eren al llit, per sort era així. La Mar va tornar a la seva habitació i es va posar al llit, i va pensar en el que havia passat; aquell "portal" no l'havia vist en tota la seva vida, i la pedra que havia tirat havia desaparegut. Va decidir que l'endemà al matí hi tornaria, fins i tot va pensar a dir-ho a les seves amigues, però es va adonar que no la creurien ni l'escoltarien. Va decidir dormir una hora més abans d'anar a l'institut.

Aquell matí no havia parat atenció en res, quan va tornar de l'institut va dir als seus pares que anava a caminar una estona, i es va dirigir cap al portal que havia vist. Quan va arribar-hi, amb una mica de por i d'inseguretat sobre el que estava a punt de fer, va caminar cap al portal, va tancar els ulls i el va travessar, i quan va obrir els ulls no es podia creure el que veia: semblava un camp de flors, però alhora semblava un mar, perquè es movia com grans onades. No es podia creure el que estava veient, només pensava en si tot això podia ser real, així és que es va a pessigar per comprovar-ho. I, efectivament, era real.

Sense saber com reaccionar, la Mar va pujar a unes de les fulles gegants, que feien de barca, que hi havia pel camp de flors, per tenir una vista des de més amunt. Tot anava bé, fins que aquesta mena d'onades es van tornar més fortes. Es va agafar a la tija de la fulla per no caure. Quan l'onada va tenir més altura, es va parar uns segons i va observar tot el paisatge: hi havia muntanyes, camps, llacs, i fins i tot el que semblava un petit poble antic.

Però tota aquesta vista es va desfer en uns segons. El camp de flors que havia arribat a una certa altura, va baixar amb una ràpida onada, fent que la Mar caigués a terra. Quan va aixecar la mirada es va trobar amb un noi que l'estava mirant fixament. Pràcticament no podia ni articular una paraula, la Mar amb molt d'esforç va dir:

- Ets real?
- Soc tan real com tu.
- Però no ho entenc, com és possible?
- Si et soc sincer, jo tampoc.
- Què vols fer ara?
- Com que, què vull fer? Ens acabem de conèixer.
- Sí, tens raó, però la situació és diferent; és a dir, tu has entrat al meu món per un portal.

- D'acord.
- Entesos, primer de tot tinc algunes preguntes.
- Quines?
- Primer de tot, com et dius?
- Mar.
- Mar, com se suposa que has arribat a través d'un portal fins aquí?
- Sincerament, encara no ho tinc gaire clar. Però, més o menys, el que va passar és que m'acabava de barallar amb els meus pares i vaig anar al bosc de darrere de casa meva, llavors em vaig adormir i quan tornava cap a casa vaig trobar-me aquest portal, vaig llançar-hi una pedra per comprovar si era real o no i després vaig decidir tornar l'endemà al matí, i ara estic parlant amb un desconegut.

- Entesos, només una cosa més: com és possible que existeixi un portal, Mar?
- No ho sé, i de fet crec que no ho sabrem mai, així que ara em toca a mi fer-te les preguntes.

- Dispara.
- Primer de tot, tu com et dius?
- Marc.
- Gràcies, Marc. Saps en quin any som ara mateix?
- El 1948.
- No és possible.
- I això per què?
- Perquè d'on soc jo és el 2021.
- És a dir, que a més d'un portal és una màquina del temps, podríem dir?
- Sí.
- Segueix-me.
- D'acord.

Quan van arribar, la Mar es va adonar que hi havia una mena de casa de l'arbre.

El Marc, que ja hi havia pujat, li va oferir la mà.

- Gràcies.
- T'agraden les vistes? -va dir el Marc mirant cap al camp de flor del davant.
- Sí, d'on soc jo no hi ha tant de paisatge.

- T'entenc, diga'm, Mar, com és la teva vida allà?
- Res d'especial. De fet, és més aviat trista, l'institut em provoca molta pressió, i cada dia veig com totes les persones que em pensava que eren amigues meves ja no ho són.

- Em sap greu.
- Gràcies, però no en tens cap culpa.
- Tens gana?
- Sí, molta, de fet.

El Marc va treure una cistella de pícnic amb tot de menjar i tots dos van començar a menjar. Al cap d'unes hores, la Mar va parar de parlar.

- Què passa?
- Merda!
- Què passa?
- He perdut completament la noció del temps -va dir la Mar mentre baixava de l'arbre i marxava corrents cap al portal.

- Ens veiem demà!
- Entesoooooss. -va cridar la Mar des de la llunyania.

Quan va arribar finalment al portal, el va travessar amb una mica de tristesa. En arribar a casa es va disculpar amb els seus pares per haver tardat tant, la van mirar estranyats i li van dir que si pràcticament no havia estat ni 10 minut. La Mar ho va entendre tot: el temps passava diferent en cada realitat. Sense fer res, se'n va anar a dormir, va dir que estava molt cansada. Quan es va adormir pensava que bonic que era tot.

Quan es va aixecar va anar a "caminar". Quan ja era amb el Marc es va adonar que només amb el poc de temps que feia que estaven junts ja havien agafat molta confiança. Avui havien posat música i havien ballat pel camp mentre cantaven. Al final del dia s'havien assegut a la vora d'un precipici a mirar la posta de sol.

Es veien pràcticament cada dia. La Mar estava molt contenta perquè la situació amb els seus pares cada dia anava millor. També cada cop anava més contenta a l'institut i, sobretot, estava més contenta pel fet de tenir un nou millor amic.

UN SANT JORDI ESTRANY

En obrir els ulls i mirar el rellotge, al matí, vaig veure: *23 d'abril*, era Sant Jordi!

La meva amiga i jo vam quedar per comprar unes roses per a les mares.

En sortir al carrer, ens va semblar estrany veure que ningú no portava mascareta, i hi havia una pandèmia. De totes maneres vam seguir pel nostre camí.

Un cop vam arribar al nostre destí, que era la parada de les roses, va ser força **sorprenent veure que no n'hi havia ni una. Li'n vam demanar a la dependenta** i ens va dir que per Sant Jordi el més comú era vendre petúnies. Vam al·lucinar en petúnies! De totes maneres en vam comprar dues per no quedar malament, ja que era un detall per a les nostres mares.

Ens vam dirigir a la llibreria de Castellterçol per comprar un llibre per als pares.

Pel camí vam veure que feien una obra de teatre al carrer, i ens vam aturar per mirar-la.

L'obra passava en una granja d'un poble amb poques cases. Tractava d'una noia jove que era la filla del rei, la princesa.

Tenien una casa amb porcs, vaques, gallines... Una de les gallines volia sentir-se superior a les altres, per això va començar a menjar vaques i altres animals.

Quan es van acabar els animals, va començar a fer intents de menjar humans, fins que un dia va raptar la princesa i se la va endur al galliner!

A l'instant es va convertir en drac, i amenaçava la princesa tot traient un munt de fum pels queixals. Quan gairebé la tenia dins la boca, va aparèixer, de sobte, un pagès pobre. Amenaçant, va fer que el drac esdevingués, un altre cop, una gallina.

La princesa va donar-li les gràcies i va portar la gallina a una illa llunyana.

La funció ens va fer molta gràcia. Per això vam anar a veure els creadors i els vam dir: **"Ens ha agradat molt! És molt original i diferent!"**

El gran creador va dir: **"Diferent? Però si és la història de sempre, la típica de tota la vida! Però interpretada per nens."**

Vam quedar parades, però teníem pressa i ho vam deixar córrer.

Després de comprar els llibres per als pares, vam tornar cap a casa. Es van posar molt contents amb els llibres i les mares també amb les flors!

Era tard i estava cansada de tantes sorpreses. Així, doncs, vaig dir adeu a la meva amiga i als seus pares. En 5 minuts ja era al llit amb els ulls tancats.

En obrir els ulls, l'endemà al matí, vaig mirar el rellotge i...

Vaig sortir del llit d'un bot. Era 23 d'abril (un altre cop)! No m'ho podia creure! Estranyada, vaig trucar a la meva amiga li ho vaig explicar. El més fort és que ella em va dir: "A mi m'ha passat el mateix!"

Vam quedar per parlar-ne, i vam arribar a la conclusió que...

FI

2on B ESO
1er PREMI POESIA: Donia El Baghdadi

LA TEVA MIRADA

En la teva mirada
vaig veure aquella tristesa,
la que et fa única,
tan increïble.
Quan et vaig conèixer,
em vas fer feliç
i vaig veure que en tu,
i el teu somriure,
podia confiar fins a la fi.

EL MEU DIARI

17/3/2021

Avui he decidit fer-me un nou diari. A vegades em sento malament o tinc problemes i li ho explico, a la meva mare. Ella em diu que m'aniria bé per desfogar-me tindre un diari on ho pugui escriure tot. Així que, com sempre, li he fet cas. Ara mateix són les 22.30 h de la nit, estic una mica cansada i demà he d'anar a l'institut, així que avui només em presentaré i us explicaré una mica de mi.

Em dic Danae, tinc tretze anys, la meva data de naixement és el 16 de juliol del 2007. Tinc dos germans, una germana que es diu Berta i té quinze anys, i un germà que es diu Jan i en té nou. També tinc 3 gats i un d'ells, que és el meu preferit, es diu Neo i té dos anys. Es porta molt bé, és afectuós i em fa molta companyia, sobretot quan estic malament. Els meus pares es van separar fa dos anys, però ho porto bé. M'agrada molt cantar, quedar amb els amics i muntar a cavall. Algunes coses que m'agradarien i que no podré fer mai són volar, ser invisible i poder llegir ments. Ara que ja sabeu una mica de mi, me'n vaig a dormir, demà tornaré a escriure. Bona nit!

18/3/2021

Hola de nou! Ara són les 20.30 h. Jo sempre escric cap al vespre o la nit, perquè és quan estic més inspirada. Avui, el meu gat en Neo ha començat a trobar-se malament i no sabem per què. La meva germana i joensem que ha menjat alguna cosa que se li ha posat malament perquè ha vomitat molt. La nostra mare ens ha dit que és millor esperar-nos una mica i que, si veiem que vomita més i que empitjora, el portarem al veterinari. Jo estic una mica preocupada perquè me l'estimo molt i no vull que li passi res. Ara mateix és aquí a la meva habitació amb mi. Sempre em fa companyia, i això m'encanta. Aquesta nit li farà molta companyia i l'acariciaré perquè se senti protegit i millor. Ja us aniré dient com va, ara vaig a sopar. Adeu!

19/3/2021

Hola, bona nit, són les 22.15 h. Avui estic una mica cansada i preocupada. Aquesta tarda hem portat en Neo al veterinari. A ell no li agrada gens, quan veu que traïem el maletí per posar-lo **dins del cotxe s'amaga, però, igualment**, quan arribem al veterinari, es porta molt bé i la veterinària sempre li dona lllaminadures per a gats. Total, la veterinària ens ha donat unes pastilles per al mal de panxa. Ens ha dit que no sap ben bé què és aquest mal que té, però diu que li donem les pastilles durant tres o quatre dies i que, si veiem que no millora, **el tornem a portar i que li faria una radiografia o alguna cosa d'aquestes**. Aquests dies està una mica desanimat, en Neo sempre corre i salta pel jardí de casa i no para mai quiet. Ara ja ni surt de casa, es queda tot el dia al meu llit dormint. Estic preocupada perquè no vull que li passi res. Bona nit!

21/3/2021

Avui, al cap de dos dies donant-li les pastilles a en Neo, hem vist que empitjora cada dia més. Està molt desanimat i no sabem què més fer, així que hem decidit portar-lo al veterinari. Un cop hi hem arribat, la veterinària ens ha dit que tenia un tumor molt gran i que si no l'hi trèiem ràpidament es podria morir. Jo m'he posat a plorar perquè és un gat molt especial per a mi i si algun dia em faltés no sé què faria. Hem anat a l'hospital de gats de Sabadell corrents, i ens han fet esperar unes dues o tres hores perquè estava ple. Per fi ens han atès i se l'han emportat, la meva mare, el Jan, la Berta i jo ens hem quedat a fora esperant. Al cap d'una mitja hora més o menys ha vingut una infermera i ens ha dit que en Neo estava molt malament i que l'havien d'operar. Teníem un 90% que l'operació no sortís bé i que ens podríem quedar sense ell. Aquí sí que m'he espantat molt i m'he posat a plorar com una boja. Jo, almenys, me'n volia acomiadar i li he demanat a la infermera si me'n podia acomiadar. La infermera m'ha dit que sí, però que estava adormit. Igualment he anat cap a l'habitació on era i li he dit com l'estimava, també li he donat les gràcies per haver estat amb mi i haver-me fet companyia, i totes les coses que pensava. Al cap de més o menys cinc minuts ha vingut la infermera i m'ha dit que marxéssim cap a casa perquè s'havia de quedar ingressat i l'havien d'operar. Ara ja és de nit i soc al llit molt preocupada. Crec que aquesta nit no dormiré, el necessito. Espero que l'operació surti bé. Adeu.

23/3/2021 (12.30 h)

Bon dia, ja han passat dos dies des que van operar en Neo. La infermera ens va dir que si l'operació anava bé i es recuperava ens trucarien perquè l'anéssim a buscar. Són les 12.30 h del matí i encara no ens han trucat. Estic molt nerviosa i preocupada, no el vull perdre i espero que tot hagi sortit bé, perquè ell és molt fort i confio que tot anirà bé.

23/3/2021 (18.00 h)

Hola de nou! No sé com expressar aquestes emocions que sento d'alegria, d'orgull, d'emoció i moltes coses més, estic eufòrica: ens acaba de trucar la infermera dient-nos que fins i tot ella estava al·lucinant, en Neo ha superat l'operació i està súper ben recuperat! Ens ha dit que ja el podem anar a buscar, així que això mateix estem fent. Ara som els cinc al cotxe anant cap a Sabadell a buscar el nostre campió. Estic molt orgullosa d'ell, estava segura que podria sortir-se'n. Ja us diré com està quan arribem a casa.

24/3/2021

Bon dia! Em sap molt greu, ahir, quan vam arribar a casa, de tan contenta que estava, no em vaig recordar d'escriure com estava en Neo. Està genial, aquesta nit ha dormit amb mi. Torna a ser ell i m'encanta. Aquest matí he estat jugant amb ell i fins i tot li he anat a comprar l'aminadures. Estic molt contenta i la meva família, també. És un campió, el dia que ens falli sentiré un buit dins meu; però espero que aquest moment no arribi mai, i, si ha d'arribar, que sigui d'aquí a molt temps. Ara sí, vaig a seguir estant amb ell, que el trobava molt a faltar. Adeu!

3er A ESO
1er PREMI POESIA: Norah Clapers

TE QUIERO

Todo es bonito a tu alrededor,
escucho el corazón fuerte en el pecho,
te escucho sin distracciones.

No presto atención a mis defectos,
me haces feliz.

Todo es bonito a tu alrededor.

Estar contigo es como estar en sueños,
estoy flotando en una nube,
no echo en falta nada y a nadie.

Me siento llena tú me completas.

Estar contigo es como estar en sueños.

Tu manera de ayudarme sin ninguna pega,
siempre a mi lado eres un tesoro.

No te cambiaría por nadie.

Eres un fuerte pilar en mi vida,
y siento que nunca se va a caer.

Eres un tesoro

Te quiero con todos tus defectos,
y todos tus problemas.

Simplemente te quiero.

NATALIA MELMAN

Hola, mi nombre es Natalia Melman. En 2001 yo tenía 15 años y vivía con mis padres y mis dos hermanos mayores en un precioso pueblo del norte de México. Recuerdo aquel verano como muy caluroso. Estábamos de vacaciones, fueron unas vacaciones maravillosas. Mis buenas notas hicieron que mis padres fueran permisivos y quedaba a menudo. Aquella tarde, especialmente calurosa salimos a tomar el aire y a tomarnos unos batidos a nuestro bar favorito, La Cantina. Era un local sencillo y pequeño, pero con una carta infinita de granizados y mezclas de frutas. Esa tarde fue increíblemente divertida, mi amiga Maya contaba anécdotas sorprendentes sobre sus vacaciones en un pequeño lago al oeste del país y nos detallaba las aventuras y desventuras de su familia.

Además, El final de tarde estuvo marcada por un recuento que me dejó inquieta, un pretendiente del instituto con el que nunca acabamos de resolver nuestro silenciado amor. En aquel momento deseé la vuelta al instituto para poder tener más contacto con él e intentar descubrir si lo nuestro era mutuo.

La tarde tocó a su fin y yo volví por el mismo camino de siempre. Debía cruzar la plaza y después andar algunas callejuelas del centro del pueblo hasta llegar a mi casa. Mis amigos, familias más pudientes, vivían en dirección contraria en nuevas edificaciones. Yo vivía en una casa que había pasado de generación en generación por la familia de mi padre. Era una casa sencilla, oscura y grande. Era de esas casas de largos y negros pasillos, de puertas ruidosas y cocina de leña. Sin duda, era la casa más vieja de entre mis conocidos, pero la más encantadora. Cada pared tenía una historia, un símbolo. Ahí habían nacido y muerto gran parte de mi familia paterna.

El camino de vuelta siempre era entretenido, seguía recordando las alucinantes aventuras de Maya hasta que un golpe seco y ensordecedor me sacudió el cerebro. Abrí los ojos, notaba como el suelo se movía y no conseguía mantener el equilibrio. Con gran esfuerzo me giré y vi a una patrulla de policía y, aunque no entendía nada, me sentí segura y aliviada. La policía me forzó entre empujones a subir a la furgoneta. Seguía sin entender nada, empecé a sentir miedo.

Durante unos veinte minutos la furgoneta estuvo en movimiento, parecía un camino duro, lleno de baches y con sonido a agua. Pronto empecé a entender que me habían capturado.

Me sacaron de la furgoneta arrastrándome y me dejaron caer al suelo. No tenía ni las manos ni los pies atados, pero no intenté moverme. Sentía que mi cuerpo pesaba muchísimo y mis músculos estaban paralizados. La verdad es que poco más sentí, sentí mi orina caliente mojando los vaqueros y un agudo golpe en las costillas...

Me encontró un chico mientras paseaba a su perro en el frondoso bosque, llamó a la ambulancia y me ingresaron. Los médicos dijeron que había sido violada, torturada, mutilada, golpeada y asfixiada.

Lo cuento yo porque Natalia no puede. Murió después de su larga agonía dos días después de llegar al hospital.

SILENCI AMAGAT

He tingut l'oportunitat de volar,
l'oportunitat de ser lliure,
l'oportunitat de brillar,
i l'oportunitat de tornar a viure.

Però no em vaig atrevir,
ni a lligar-me fort les ales,
a tornar a l'ahir,
ni a encendre el llum sabent que hi ha mirades.

Tampoc em vaig atrevir
a deslligar-me de les cadenes,
i em va costar molt més
no fingir en cada escena.

I segueixo amb les inseguretats,
d'aquelles que sempre hi són,
d'aquelles que ni les saps,
i que causen preocupacions.

Tant de bo tothom ho acceptés,
com triar entre dos colors,
entre el típic blanc i negre,
o entre un rosa i un blavós.

Joan i Carla

Hola, em dic Carla, i tinc una història per explicar.

Per començar amb això, retrocedim a l'estiu de 1987. Jo amb del meu germà bessó Joan sortim a passejar pel poble com sempre, com cada dia, i no hi havia res estrany o cap cosa que ens hagués fet sospitar que el pitjor de les nostres vides estava a punt de succeir. Nosaltres, en el moment que tot va començar, estàvem a la cafeteria de poble, "Juzz Pops" la millor de totes; allà vam passar molts moments de l'estiu, és la cafeteria de confiança, estàvem prenent un batut i menjant unes galetes amb espurnes de xocolata, de sobte va sortir a la ràdio de la cafeteria que una casa estava cremant allà, a prop de casa nostra. No van dir la zona específica, així que vam decidir anar anar-hi per veure si era la nostra.

Nosaltres vivim als afores del poble, és un poble bastant gran i la cafeteria era a l'altra punta, i en ser un poble, no hi havia taxis ni res per a poder arribar ràpidament, però vam portar les nostres bicicletes, així que vam posar el nostre millor esforç per arribar-hi. Quan estàvem a la meitat de camí, vam haver de parar-nos perquè venia una pujada tan gran que havíem d'agafar alè per poder seguir, vam deixar les bicicletes en un costat i ens vam asseure en una cuneta, de sobte va passar un cotxe negre molt gran i luxós, semblava nou i no barat, anava amb molta velocitat i directe a nosaltres. Quan ens adonem del que estava a punt de succeir, ens vam apartar, vam sortir corrents, es va estampar amb la paret on estaven recolzades les nostres bicicletes i aquestes van quedar com sorra; ens vam espantar tant que sense adonar-nos-en havíem pujat en pocs metres, però encara ens quedava un bon camí per arribar-hi. Mentre seguïem camí a casa, preocupats per si s'estava cremant i més, pensant que el cotxe s'havia estampat a propòsit, ja que no era un cotxe usual en el nostre poble, atès que era un cotxe gran i brillant, que no semblava que pensés girar, pensàvem **-per què a nosaltres, per què ens haurien d'atropellar?** - així que no hi vam donar gaire importància i vam seguir.

En arribar, vam veure que no era casa nostra la que cremava, era la dels veïns, però ningú no sabia què havia passat. Preocupar-nos ens va servir de molt, però encara no ho sabíem.

En entrar a casa, ens trobem als nostres pares morts d'un tret al cor, eren al menjador, a sobre d'un basal de sang immens, els dos tenien cosida la boca i botons en els ulls. En veure això, ens vam quedar en xoc. El meu germà va reaccionar i va avisar la policia, que estava amb l'incendi. Van analitzar l'escena i també a l'escena de cotxe, del qual ja no quedava cap rastre, només les nostres bicicletes destrossades, i també ens van prendre declaració.

Recordo tot el que ens van preguntar: que on estàvem, que fèiem, per què havíem anat a casa just en aquest moment, i moltes coses més, però nosaltres, amb quinze anys, no sabíem com comprendre aquesta situació; gairebé ens maten, ens havíem quedat orfes i no sabíem què passaria amb les nostres vides.

Van comprendre que qui volia matar-los també volia matar-nos a nosaltres dos, i per això van enviar el cotxe negre i van cremar la casa dels meus veïns, perquè tots es concentrassin en la casa i ningú s'adonés que els matarien.

Amb això, al meu germà i a mi ens van ficar en un programa de protecció de testimonis amb una família nova a la qual no coneixíem de res i començar una nova vida mentre la policia investigava qui podria haver-los fet això.

Ens van presentar als nostres nous pares, en Josep que tenia uns gairebé cinquanta anys i la Maria que tenia uns quaranta i escaig, i al nostre nou germà, **l'Albert, que tenia disset anys; ells també formaven part del programa, però com que està prohibit parlar de la nostra vida passada, no vam saber mai per què.** A mesura que passava el temps ens anava millor, estàvem més feliços, anàvem a l'escola i ens les arreglàvem bé. La veritat és que amb ells ens era indistint, feien de família, però tampoc ens vam arribar a acostumar mai, ells eren una mica estranys, eren molt reservats i de la seva vida passada només ens van donar els seus noms, tampoc no ens podien dir gaire, però nosaltres els explicàvem més què fèiem i com passàvem el temps, però ells no ens deien res.

Al cap de tres anys, la policia va deixar d'investigar, nosaltres ja teníem divuit així que ens vam independitzar junts, però encara estàvem a protecció de testimonis; en independitzar-nos volíem seguir amb els estudis.

Però al final ens vam decidir a treballar i a investigar la mort dels nostres pares.

Quan un treballava ,l'altre investigava i viceversa. Vam trobar tantes coses que tenien relació, que totes les parets de la nostra petita casa estaven cobertes de trossos de diaris, impressions d'articles que explicaven tota mena de coses relacionades, com ara més gent assassinada igual que els nostres pares, i moltes altres coses, però el nostre esforç més gran va ser muntar un mapa amb tots els llocs on havia passava el mateix i ajuntar-los. Així pensàvem que d'alguna manera trobaríem un significat i en tenir-los units, **ens formà el dibuix d'una mena d'estrella, però faltava una punta, així que vam mirar la diferència de temps entre cas i cas.** En total eren nou puntes, faltava la desena, tots els casos tenien diferència de cinc anys i des de l'últim cas, que era el dels nostres pares, havien passat tres anys, ens quedaven dos anys per viatjar a: Toledo, Castelló, Bilbao, Valladolid, Lugo, Àvila, Portugal, i Ciudad Real i investigar allà, per finalment anar a l'última punta, Granada, concretament a Zaidí.

Vam viatjar per tot arreu i vam descobrir que totes les famílies tenien fills bessons. Un cop arribem a Zaidí vam contactar amb la policia i els vam explicar tot el que hi havia succeït, tot el dels nostres pares, tot el que investiguem a cada lloc i que tot tenia relació. Ells van dur a terme l'elaboració del cas. Quedaven dos dies i vuit hores exactament perquè els assassins portessin a terme l'execució, teníem unes famílies assignades perquè sabíem que aniria per alguna de les deu famílies que hi vivien, amb fills bessons, així que vam posar dos policies per casa, amb reforços en l'exterior dels domicilis per enxampar-los.

A les dues de matinada van aparèixer els assassins, en concret eren tres, els policies van demanar reforços i els van agafar sense que hi hagués ferits. Però el més xocant ho explico ara, que les persones que van assassinar totes aquestes famílies, fins i tot els nostres pares, eren un home d'uns cinquanta anys, una dona d'uns quaranta i tants i un nen d'uns vint anys. Curiosament eren Josep,

la Maria i Albert. En el judici es va veure que ells no formaven part del programa de protecció de testimonis, però s'ho havien muntat per tenir-nos a nosaltres i matar-nos el mateix dia que l'última família, ja que així passarien cinc anys i complirien amb la seva missió que era completar l'estrella i matar-la, però per què volia matar l'estrella? Bé, jo us ho explico, perquè quan Albert era **petit, van anar a veure els estels i van veure dues estrelles a l'hora i es van apagar, morir.** Això, a Albert el va posar trist i es va posar a plorar. Des d'aquest dia el seu pare i la seva mare es van proposar acabar amb les estrelles, perquè Albert fos feliç. Direu que és una beneiteria, però és que els dos tenien problemes psicològics i van pensar que Albert creixeria malament, si no ho complien. El de la boca i els ulls és simplement perquè pensaven que la seva ànima els vigilaria sempre, si no la tancaven dins el cos.

A la presó, en Josep i la Maria van morir apunyalats per una banda llatina. Es veu que la banda els havia robat tot el que tenien i ells van intentar recuperar. **La única foto que els quedava de l'Albert. No s'imaginaven el llegat que havien deixat i quan s'equivocaven en l'educació del seu fill.**

L'Albert, en sortir de presó, a causa de la pèrdua emocional dels seus pares, va decidir seguir amb les creences dels seus pares, i portar-ho a un altre nivell. Així que no es va conformar amb les estrelles i va anar a buscar el dodecàgon, una figura amb vint-i-quatre punts Els quals va dir que aniria a buscar mitjançant una nota gravada en una cinta trobada en la casa de la seva primera víctima. L'Albert trobaria la felicitat promesa pels seus pares.

Ara que tinc vuitanta anys ho explico per si algun dia torna a acabar el que un dia els seus pares van començar. El meu germà ja descansa en pau, va morir desgraciadament amb quaranta-sis **d'un atac al cor.**

Tant de bo tot hagués estat un somni i que una simple casa cremada no fos el destí de deu famílies i les que vindran.

No tinc por a l'Albert, és més, estic esperant que algun dia arribi per acabar amb el meu sofriment.

4rt ESO
1er PREMI POESIA: Brittany Machicela

Aventura desafinada

Fins ara era una partitura sense omplir,
però els teus llavis, que tenen tant a dir,
la teva intel·ligència, que tant em fa patir,
em recorden que t'oblidaràs de mi,
que els somriures compartits
seran un fill més de l'oblit,
que només he estat un compàs més,
en la teva harmonia.

Tu, que em vas portar a un món per descobrir,
i em vas ensenyar a gaudir amb tots els seus sentits,
que més que un llençol i un llit,
vas fer amor d'un joc prohibit.

Tu, que saps que no podem seguir escoltant aquesta cançó,
perquè és una mentida sense final feliç,
en què el més dolorós has estat tu,
que has donat temps a aquesta cançó sense acabar,
que al teu cor mai no has deixat cantar.

El món segueix darrere els nostres pecats.

LA MILLOR SORPRESA

Us heu plantejat com canvia la percepció del temps segons la referència que prenem? Per exemple, quan falten pocs dies per agafar les vacances d'estiu, sembla que aquests es facin eterns, que en comptes de durar vint-i-quatre hores en durin cinquanta, les hores es fan molt llargues, sembla que el temps no avanci o que vagi a càmera lenta, així com si ens plantegem alguna cosa que no ens agrada o que és inevitable, com els exàmens, les visites al dentista o les analítiques de sang.

A mi, sí!

Fa quasi quatre mesos que l'Haydée havia marxat a l'estranger per fer de voluntària en un camp de refugiats al desert. La situació allà és molt complexa. Hem pogut parlar un parell de vegades des que se'n va anar, ja que allà no tenen gaires mitjans per a comunicar-se, i no sempre funcionen bé. Ara ja fa més de dos mesos que vam parlar per última vegada. Em va comentar que estava previst que finalitzés la seva feina al cap de tres mesos, aproximadament, i que seria molt possible que, fins que ella no tornés a casa, no podríem parlar més.

L'enyoro i l'admiro tant! L'espera, sempre que se'n va a fer voluntariats d'aquest tipus tant de temps, en llocs tan perillosos amb situacions tan dures, és molt difícil.

El que m'ho fa més suportable és el saber com pot arribar a millorar les condicions de vida dels residents d'aquells camps amb la seva feina d'enginyera, i que és una necessitat vital per a ella.

Davant de la impossibilitat de comunicació més freqüent i per evitar angoixar-me i preocupar-me si em plantejo tot el que pot arribar a viure en aquell entorn, em centro en el meu dia a dia. Els meus dies són bastant rutinaris, cosa que em proporciona una estabilitat i un control sobre la situació, que em tranquil·litza. Em llevo a quarts de sis del matí per dutxar-me, tot seguit, em vesteixo, i mentre desperto els nens i es van aixecant, preparo l'esmorzar. Els deixo a l'escola a les nou i me'n vaig cap a l'oficina. Allà, entre informes, parlar amb clients, proveïdors i companys fa que el temps em passi d'una manera ràpida i agradable. M'agrada molt la feina que faig, encara que no sempre sigui fàcil. Quan surto, vaig a recollir els nens a casa de la meva mare, ja que arribo una mica més tard de la seva sortida.

Arribem a casa i ells m'expliquen com els ha anat el dia, si hi ha hagut alguna activitat especial, que tal els han anat les classes, què han menjat per dinar, etc.

Després els ajudo amb els deures, els dutxo abans de preparar el sopar. Més tard, quan ja són al llit, els lleigeixo un conte. Moltes nits venen a dormir amb mi, sobretot els caps de setmana.

Ens arraulim tots tres i ens inventem històries, o ens imaginem totes les coses que Haydée pot estar fent. La fem sempre protagonista de les nostres històries quan ella no és amb nosaltres; és una manera de suportar la seva absència.

Però l'altre dia, tornant amb els nens de casa l'àvia, vaig sentir un calfred que em va recórrer tot el cos. No feia fred, tampoc bufava el vent. No sé com explicar què vaig sentir. No us ha passat mai que teniu el pressentiment que algú us segueix mentre passegeu pel carrer?, perquè va ser una sensació molt similar. Vaig mirar a banda i banda, però no vaig veure ningú. El recorregut que fem cap a casa sempre és el mateix. Pot variar en minuts, som molt **previsibles. En tombar l'últim carrer cap a casa nostra, vaig poder observar** com la veïna parlava amb algú que no podia reconèixer perquè estava d'esquena, però que em resultava familiar. Vaig pensar que podria ser una **nouvinguda al barri. Per la forma de vestir, provenia d'un país àrab, ja que** portava una gel·laba molt bonica, decorada amb brodats senzills però molt detallats. Vaig aparcar el cotxe i, mentre ens apropàvem al portal, vaig **apreciar que a la veïna li va canviar l'expressió de la cara quan ens va veure** arribar. Va fer un gest a la persona amb qui parlava i aquesta es va girar de cop. En aquell moment el temps es va aturar, igual que el meu cor.

Era ella, que havia tornat abans d'hora. Haydée no m'havia trucat ni m'havia dit res, perquè ens volia donar una sorpresa a tots tres... i ja et pots creure que ho va ser, i de les grans!

Vam córrer com mai per abraçar-la i donar-li la benvinguda que ens mereixíem tots.

L'abraçada va ser tan intensa que vam passar a ser només un. Ens havíem d'explicar tantes coses, que ens faltava temps. Ella, tot el que havia viscut, fet, après... i nosaltres, totes les coses que havien passat i les històries que ens havíem imaginat amb ella de protagonista des que havia marxat. La sort va ser que com que era divendres, vam poder allargar la nit, sense límits, per poder-nos posar al dia. Els nens es van quedar adormits, amb un somriure **a la cara, mentre escoltaven les aventures que ens va explicar l'Haydée.**

Com us he dit al principi, la percepció del temps pot variar segons la **situació que s'està vivint en aquell moment. Tot i que l'Haydée anava fent** voluntariats esporàdics, el temps que passava fora es feia etern encara que realment fossin pocs mesos; i quan havia de tornar a marxar, semblava que no fes gaire que havia arribat, quan realment potser feia algun any que no anava a l'estranger.

els guanyadors ESO!

Institut Escola de Castellterçol

Rocacorba, 23-29 / Joan Miró, s/n
08183 Castellterçol
93 866 80 40 / 93 866 68 39